

Forespørgsel til Ministeriet om, hvorvidt man kunde støtte det nye Arbejde i Kanada, som „Dansk Kirke i Udlandet“ agter at tage op. Sagen synes at have stor Interesse mange Steder og med Rette, synes jeg. Den er nævnt her af de ærede Medlemmer Hr. J. Oskar Andersen, Hr. Chr. Søgaard, Hr. Olav Olsen og Hr. Julin. Men den har vundet betydelig Tilslutning ogsaa udenfor Tinget, og i Virkeligheden ligger Sagen saaledes, at de to danske Kirkesamfund i Nordamerika, der efter Evne — det er jo smaa Samfund — har optaget et Arbejde i dette mægtige Land, ikke kan magte at udvide Rammerne. Paa den anden Side vilde det baade nationalt og kirkeligt vistnok være ganske uforsvarligt, om Danmark lod saa mange af sine Børn, som det her drejer sig om, uden Omsorg, naar de begynder paa det nye Sted og trænger til Støtte baade til at bevare Forbindelsen med det gamle Land, som de nødvendigvis skal eje, i hvert Fald indtil de efter Slægtled eller flere Menneskealdre rodfæstes i det nye, og ogsaa til at bevare Forbindelsen med Kirken, og det er mig en Glæde at kunne meddele det høje Ting, at Ministeriet mener at maatte imødekomme det Andragende, som er indgivet af Foreningen „Dansk Kirke i Udlandet“, at det er overdraget til Kirkeministeren at opføre Sagen paa sit Budget, og at der vil blive stillet Forslag til Finanslovens anden Behandling om et Tilskud een Gang for alle paa 25 000 Kr. Det er „Dansk Kirke i Udlandet“s Haab, at Menigheden derovre ret hurtigt kan blive det, man kalder selvunderholdende, og foreløbig er der kun Tale om, at Tilskud søges denne ene Gang.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, som ogsaa førte denne Sag frem, nævnte blandt andre Ting ogsaa Lovforslaget om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken for et enkelt lille Punkts Vedkommende og bad mig tage Hensyn til den Stemning, der var kommet frem i det høje Ting, da Lovforslaget blev behandlet i Forsommeren. Det drejede sig om en velvillig Stilling overfor D. M. S. Missionærerne, og ganske særlig om en velvillig Stilling overfor en enkelt af disse Mænd, Hr. Thorø-Larsen. Jeg kan sige, at Sagen havde, allerede da Lovforslaget blev behandlet i det høje Folketing, efter at have gennemgaaet det høje Landstings Behandling, min Sympati. Naar jeg ikke gjorde nogen Forandring i Forslaget, som det forelaa efter Landstingets Arbejde med Sagen, hænger det sammen med, at jeg

ønskede, at Loven skulde gennemføres i den nu svundne Rigsdagssamling. Da dette nu ikke lykkedes og Lovforslaget forelægges paa ny, skal jeg erklære mig rede til en velvillig Forhandling om dette Punkt som om andre Punkter, man maatte ønske at inkludere sig i Forhandling om. Men jeg har fundet det rigtigt, vistnok efter parlamentarisk Praksis, at forelægge Forslaget, saaledes som det var færdigbehandlet i Landstinget, her i det høje Folketing og henviser saa mulige Ændringer, til hvilke jeg skal stille mig velvilligt i dette Stykke, til Udvalgsbehandlingen.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen har ogsaa henledet Opmærksomheden paa, at Ryslinge Valgmenighed befinder sig paa formentlig ulovlig Grund ved, at den er til Huse i en Frimenigheds Kirke, en Frimenighed, som er udenfor den danske Folkekirke. Det ærede Medlem har henvist til, at efter Valgmenighedsloven skal en Valgmenighed enten have sin egen Kirke eller benytte Sognekirken. Forholdet er, som det er ærede Medlemmer bekendt, dette, at den oprindelige Valgmenighed i Ryslinge først spaltedes i to Valgmenigheder med Benyttelse af samme Kirke. Det var der, mig bekendt, ingen, der fandt ulovligt, skønt det ikke kunde siges, at hver af de to Valgmenigheder havde sin egen Kirkebygning. Nu er imidlertid den ene blevet Frimenighed, og det er statueret, at Ejendomsretten over Kirken tilkommer Frimenigheden. Men ifølge den allerede tidligere truffne Overenskomst har Valgmenigheden stadig Ret til Brug af Kirkebygningen og bruger den som sin Kirke.

Det er altsaa dette, som det ærede Medlem finder ulovligt og urigtigt. Efter Valgmenighedsloven kræves dog kun, at en Valgmenighed skal have forskaffet sig en Kirkebygning eller Bedesal, der af Provstesyndet er befundet at være i synsforvarlig Stand, eller ogsaa, at den benytter Sognekirken. Men Valgmenighedsloven kræver ikke, at Valgmenigheden skal eje Kirken eller Bedesalen, der godt kan tænkes at være lejet eller laant. At nu her Ejeren af Kirkebygningen er en Frimenighed, forekommer mig ikke at gøre Forholdet ulovligt.

Dertil kommer — og derpaa lægger jeg megen Vægt — en Betragtning af historisk Art. Ryslinge Valgmenighed er saa stærkt knyttet til denne bestemte Kirkebygning, at jeg vilde finde det ganske urigtigt at lægge Hindringer i Vejen for dens Brug af denne Kirke, og det forekommer mig, at der i og for sig